

"Хомофили" у ланцима тржишта

Пише: Мила Алечковић-Николић
уторак, 15 септембар 2009 13:57

У древној Немесијеовој категоризацији страхова из 4. века на: *окнос, аидос, фобос, експлексис, катаплексис и агонију*, сложеница "хомофобос" не постоји. Али, недавно је у Француској усвојена двосмислена кованица "хомофоб", која је "страх од брака хомосексуалаца" протумачила као "страх од Човека као таквог", и обрнуто, "хомофил" би био онај који љуби бракове хомосексуалаца, а онда уједно љуби и Човека у целини.

1999. године у Француској је изгласан закон о дозвољеној унији хомосексуалаца оба пола, а иста је каснијим амандманима закона прерасла у брак (PACS: Le Pacte civil de solidarité).

Противници овог закона названи су "хомофоби" и изнад њих данас у лобистичкој Француској виси Демоклов мач претње, моралне осуде, новчане казне и срамоте. Онај ко је оцењен као "хомофоб", наћи ће се у ситуацији да плати данак у златницима и јавној срамоти.

Психијатри се у земљи медицине још некако држе на гранцици која се све више тањи и савија, те они још смеју да признају да код њих, иако су избрисани са списка званичне дефиниције поремећаја, неки хомофили (као уосталом и хомофоби) сами долазе да им се жале на каучу, али не смеју да кажу да код ових постоји било каква дерегулација.

"Хомофоби" су, дакле, сви они који су против брака хомосексуалаца, тврдећи да су "хомофили" (присталице брака хомосексуалаца) инструмент у рукама Малтузијаниста, којима је циљ да спрече рађање деце. С обзиром на то да је крајња консеквенца брака хомосексуалаца порука да сопствена деца нису важна и да лик оца и лик мајке за који психологија и психијатрија и њихови идејни претходници од давнина установљавају нужност у израстању нормалне личности такође нису важни, из концепције нових "хомофила" следи закључак да читава наша досадашња психологија и психопатологија, мора да се постави на неке нове основе. То, по себи, и не би био проблем. Никада није

"Хомофили" у ланцима тржишта

Пише: Мила Алечковић-Николић
уторак, 15 септембар 2009 13:57

проблем у новини и у револуционарној Побуни. Проблем настаје једино онда када онај који се буни нема шта да понуди. А питање које се поставља јесте: коју нам то слику закона људске психе и психосексуалног развоја нуди нови поглед "хомофила"?

Малтузијанисти су, с друге стране, на време скренули пажњу на демографски проблем превеликог наталитета за развој "здравог капитализма".

Велики капитал ће их натерати да траже и своју државу

Али, проблем постаје тежи ако се схвати да се многи лобисти хомофила управљају само према тржишним разлозима, будући да свака њихова подршка финансијској злоупотреби људи, има новчану тарифу. Када у Француској глумица из клуба треће лиге изађе да манифестује у част брака хомофила, она обавља једну тржишну трансакцију. Таква особа снимиће више плоча, биће позивана у више рекламних емисија, политичар ће добити више гласова, а глумац више гледалаца. Општинар Париза Берtrand Деланое који намерава да буде председнички кандидат на следећим изборима против социјалистичке Сеголен Ројал, велики је борац за "бракове хомофила" иако се сам још није оженио/удао на тај начин. Али, он јавно износи још један детаљ: поред хомофилства, он је и травестит. Пронашли су га у баровима Париза у сукњи и потпетицама, пурпурних усана. Верује, наравно, да ће бити и будући председник Француске.

"Хомофили", односно брачни парови данас у Француској имају своје библиотеке, своје посебне ресторани, своје специјалне радње, своје матичаре, своје медије, своје мреже, своје паркове. Ко зна шта ће они још из друштвене опште доброте и имовине превести у приватно власништво. У почетку су хтели да их друштво као мањину призна и прими, али капитал их је натерао да се сами из тог друштва ограде бодљикавом финансијском жицом. Сада ће их велико тржиште натерати да траже право на самоопредељење и независност. Сутра ће их исти натерати да траже сопствену државу. Борба за људска права, на западној страни васељене поново је банално прерасла у борбу за право новца да се хистерично обрће и окреће око сопствене осе. Хомофили су постали машинерија увек истих финансијских слепих ротација, иако су некада мислили да су свест о људској слободи и различитости. Они су данас део пијачне трговине, натерани да играју улични валцер до бесвести, а њихове сексуалне потребе бачене су на велико глобално тржиште. Њих су затворили у ново ропство експлоатације они који манично беже од природног склада Аниме и Анимуса у сопственој психи и који на људском нескладу и незадовољству зарађују огроман новац.

Наравно, нико од нас који се бавимо душом не негира да су "хомофили" великим делом физиолошки детерминисани и да њихову различитост нико нема права да осуђује и вређа. Али, где престаје слобода и где у прозелитизму особености коју имају, почиње гушење слободе других?

Закон против хомофоба (не противника хомосексуалаца, него противника њихових бракова) упркос тржишту које ове бракове злоупотребљава, најпре је донет да би заштитио све мањине, али не зато што су у праву, (мањина може да буде морално у праву), него само зато што су мањине. Некада давно цинично је о томе писао Фридрих Ниче, видовито слутећи где ће завршити, како је он говорио "хришћански мазохизам". Ничеа је побило време, јер се управо наш вековни осећај за слабост, бол и несрећу данас агресивно устремио против самог хришћанског осећања.

Коне убијају, зар не?

Затим се оваква аксиологија режираног уздизања људских недовршености у висине преместила на све што је у друштвеном смислу проблематично, како нико не би био дискриминисан. Тако се дошло до чувеног појма "позитивне дискриминације". Од сасвим хумане жеље да се одређени људи у својим различитостима не повреде, дошло се до друге крајности. Она је од инфериорности направила супериорност, потврдивши древни психолошки закон који је у својој индивидуалној психологији одлично описао још Алфред Адлер, а то је да "болесни орган" постаје средство завођења, борбе и надмоћи. Али, ово је тачно под условом да се догоди *сублимација*, суштински процес у сазревању и стваралаштву сваког човека. Међутим, странпутица данашње уличне "хомофилије" не подразумева више никакву сублимацију, већ од свега овога има финансијску зараду.

Од наше заједничке истине да не треба вређати људе који нису исцртани по симетрији златног пресека, дошло се до *идеологије* да их треба имитирати, личити на њих, односно, да треба уништити сам тај златни пресек. Треба уништити савршенство, јер нас оно плаши. Треба сваку људску дерегулацију прогласити за *пуноправну другост*.

"Једнога дана, када капитал схвати да и то може да искористи, вероватно ће и некрофилија бити избрисана из домена поремећаја и имаћемо параде некрофила у

"Хомофили" у ланцима тржишта

Пише: Мила Алечковић-Николић
уторак, 15 септембар 2009 13:57

Паризу", каже један француски психијатар. Процес сублимације (који је створио Човека) као да више не постоји.

У својој књизи "О Дому и Искону", у завршном есеју описујем свет људи који се званично венчавају са својим кућним љубимцима.

Зашто сутра не би и "зоофили" били пуноправни са нама? – настављам размишљање мог француског колеге. Зар не волимо животиње тако емотивно интелигентне, зар их нисмо заштитили, зашто се са њима не бисмо парили? Зар то не би створило нове потребе и нова радна места, а делимично елиминисало вишак људске популације? *Ако логичких, етичких и медицинских критеријума више нема, ко би онда идеолошки смео да буде против зоофила*

? Левица или десница ?

У Француској данас постоји неписана норма да се у сваку телевизијску емисију позивају екстремно гојазни људи, како би се показало да према њима нема дискриминације. Али, од те племените жеље, дошло се до тога да ни лекар више јавно не сме да им саветује да мање једу, да лече хормоне, да смршају како не би добили висок притисак, или инфаркт срца или мозга. Они су од "угрожене мањине" постали "већина коју треба поштовати", заправо већина којој више не сме ни да се каже да има било какав проблем. Тржиште их је преузело и гурнуло у погон своје захуктале злоупотребе.

Поштовање "права мањина у друштву" стигло је тако до сопственог апсурда. Некада угрожени, болесни или несрећни људи, дижу се се сада као мењшевици и прерастају у бољшевице, а затим пуцају са Ауроре. Али, то ће уједно бити и крај, јер ће тај пуцањ победе означавати крај људске врсте.

Од Стевана и Вукана до хомофила и хомофоба

За разлику од Француске где параде бракова хомофила представљају само менует са погрешним корацима, Србија је опет сирово пагански подељена на две хемисфере мозга без корпус-калосума, односно без сарадње између два дела.

"Хомофили" у ланцима тржишта

Пише: Мила Алечковић-Николић
уторак, 15 септембар 2009 13:57

Од Стевана и Вукана, преко Карађорђевића и Обреновића, преко Славјанофила и Еуропејаца, четника и партизана, стигло се до Хомофила и Хомофоба. Можда је то преостали програм српских исцрпљених политичких партија. Од идеологије и поделе Духа сишло се на идеологију и поделу физиолошке нужде. Људи ваде и показују своје изнутрице. Хвале се њима. Некада би "хомофил" или "хомофоб" написали роман или насликали слику, смислили неки филозофски систем, као достојни синови и кћери старих Грка. Данас они иду и вичу улицама какве су им сексуалне потребе, као да то некога занима.

Лично никада нисам имала ништа против "хомофила", ако се зауставе на свом приватном животу. Али сам против тржишта које их бездушно искориштава и као робове тера на улице, понижавајући их на начин који они још увек не виде. Зар није највећа психолошка повреда терати човека *да јавно износи своје интимне потребе као идеологију?!*

У доба највећих приватизација материјалних добара и имовине у Србији, једино је најинтимнија духовна и физиолошка имовина човека постала потпуно јавна и подруштвљена. Она се придружује некој врсти неуспеле приватизације.

Направили смо чудесна открића у науци и уметности. Али, живимо у бесмислу "тог гупог 21. века", како је Леон Доде звао једног обесног и мегаломанског претходника нашега доба, оног који је први започео људску ирационалну и бескрајно дугачку самоуништавајућу авантуру.

Од кружења Неба кроз двадесет векова, рекао би Т. С. Елиот, опет смо се спустили до Прашине.